

CHƯƠNG 1996: LIỀU THUỐC TRỊ UNG THƯ'

Ngày Tết, Bính Tý 1996, hàng ngàn pháp hữu đã tề tựu đến Ngôi Đức Ngài, trước là viếng, lễ Đức Ngài, chúc Tết Sư Tỉ, sau là chúc Tết tôi. Bất chợt, tôi gặp ông cụ, ba của cô Lương Mỹ Hạnh đến. Ông là một pháp hữu đã có Hồng Ân Bảo Pháp.

Nhìn ông, tôi chợt nhớ đến ông là người mà năm trước bị ung thư gan rất nặng vào thời kỳ cuối. Tưởng là chết, vì bệnh viện đã bó tay. Sau khi tang lễ của Đức Ngài hoàn mãn, tôi có đến hộ bệnh cho ông và chuyện đã qua lâu rồi, nên tôi đã quên mình có hộ bệnh cho người này. Nay thì gặp lại làm tôi bất ngờ vì bấy lâu tôi tưởng ông đã chết. Ông cảm ơn tôi, ông nói nhờ tôi hộ bệnh và cho ông bài thuốc nên nay được khỏi. Tôi hỏi bài thuốc gì? Cô Mỹ Hạnh mới nói bài thuốc mà Thầy viết cho ông khi Thầy đến hộ bệnh năm ngoái đó. Tự dưng tôi lại nhớ chuyện này mà tôi đã quên bằng cả năm nay là từng viết một toa thuốc cho một người. Tôi hỏi liền:

- Bài thuốc đó còn ở đây không? Các vị còn giữ không?

Các vị này nói không! Họ đã bỏ rồi! Nghe đến đây thì thôi, vì tôi phải tiếp nhiều người khác. Tuy nhiên, có điểm quan trọng mà tôi kể ở đây như sau:

Vào năm rồi, sau khi trị bệnh cho ông cụ này xong, trở lại Mỹ thì tôi bắt tay vào việc trị cho ông Phan Triều Chánh cũng đồng một chứng bệnh như ông cụ đây. Tôi nghĩ ông Chánh này cần phải có thuốc để phụ điều trị và tôi đã cầu xin Thiêng Liêng chuyển thuốc cho ông. Tôi cứ cầu xin mà không hề nhớ rằng trước đó 1 tháng, tôi đã trị cho 1 người và đã từng viết toa thuốc cho người đó.

Lời cầu xin của tôi cũng có ứng nghiệm đôi chút, là một vị sư tu trên núi đã hái một loài cây và nói với học trò cây này có thể trị được ung thư nhưng ông không biết tên của cây là gì? Ông nhờ người học trò mang xuống núi để hỏi tên của cây và như thế cây được chuyển tay từ người này sang người kia chỉ nhằm 1 mục đích là hỏi tên. Cuối cùng do một sự tình cờ, người hiện tại giữ cây ấy lại gặp tôi vì biết tôi là một người rành về cây thuốc. Khi người ấy đưa ra cây thuốc thì tôi đã biết cây đó và biết đó cũng là sự trả lời của Thiêng Liêng về sự thỉnh cầu của tôi.

Thực ra, cây thuốc ấy không có chức năng trị ung thư nhưng chỉ có chức năng ngừa ung thư mà thôi. Tuy nhiên không được nhiều, thì cũng được ít, tôi cùng với các pháp hữu: Bibi, chú Ba, Giao, Ngọc, Sang, Toàn, Cẩm Sang, Thúy Vi,... leo núi tìm cây này về làm thuốc. Leo núi tìm cả buổi cũng không gặp, cuối cùng Thúy Vi rủ mọi người đến nhà của cô nhưng đã bị bỏ hoang từ lâu để hái trái cây. Từ nơi ngôi nhà ấy, tôi đã bắt gặp cây này. Sau này, tôi mới hiểu được cũng tùy duyên của người. Người ta muốn hưởng được quả lành thì phải trồng trái lành mà thôi. Ông Chánh thì suốt đời không chịu tu tập thì làm sao sánh được với người đã tu tập và có Hồng Ân Bảo Pháp dù rằng 2 người cũng được chữa trị bởi cùng 1 ông thầy trong thời gian xê xích không gì khác biệt cho lắm, vì thế, kinh nghiệm trị liệu của ông thầy cũng không có gì là khác biệt.

Phải tùy người mà có kết quả là vậy dầu rằng đối với ông Chánh tôi và các pháp hữu đã bỏ công sức khá nhiều, đó là chưa kể tôi đã ở bên nhà ông Chánh liên tiếp cả tuần lễ.